

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**
zastoupený advokátkou JUDr. Pavlínou Vanickou
sídlem Kašparovo náměstí 2271/5, Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. ledna 2022, č. j. MV-204041-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“). Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu opakovaného porušení právních předpisů žalobcem, kdy minimálně ve 3 případech řídil motorové vozidlo po požití alkoholického nápoje, v jednom případě v tomto stavu

způsobil dopravní nehodu a v dalším případě byl stíhán pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. Dále řídil motorové vozidlo, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění, za což mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel na 14 měsíců.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vymezil tyto žalobní body. Nesouhlasí s tím, jak bylo v jeho případě vymezeno závažné porušení veřejného pořádku, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jak definoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 As 78/2006, ze dne 30. 10. 2009, čj. 2 As 40/2009-63 nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151. K řízení bez řidičského oprávnění došlo pouze jedenkrát dne 11. 7. 2020, řízení pod vlivem alkoholu třikrát dne 25. 12. 2014, 23. 10. 2016 a 19. 7. 2018. Trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno a usnesením ze dne 18. 5. 2020 bylo rozhodnuto, že se žalobce ve zkušební době osvědčil. Tyto skutečnosti podle jeho názoru nepředstavují takové závažné porušení, aby mohlo naplnit rozhodovací důvod, navíc poukazuje na dobu zhruba dvou let, kdy ke skutkům došlo. Uvádí, že se během více než 14 let dopustil několika dopravních přestupků, přičemž pouze jednou v roce 2016 s ním bylo vedeno trestní stíhání, které bylo podmíněně zastaveno a kdy se ve zkušební době osvědčil. Samotné protiprávní jednání žalobce pak nemůže automaticky představovat důvod pro rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za nedostatečné a zjednodušující, zejména v hodnocení toho, že tresty uložené za předchozí jednání nevedly k nápravě žalobce.

[3] Dále žalobce namítá, že rozhodnutí nezohledňuje zásady správního práva, a to přiměřenost, předvídatelnost a právní jistotu. Opakuje, že řízení pod vlivem alkoholu se dopustil třikrát, poukazuje na uloženou blokovou pokutu dne 5. 5. 2018 a na to, že mu bylo dne 22. 8. 2018 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Po tomto období spáchal dne 11. 7. 2020 jeden přestupek, kdy projel na červenou signalizaci a řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, neboť včas nepožádal o jeho navrácení. To podle jeho názoru nelze považovat za natolik závažné, aby bylo důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění. Dále uvedl, že nebylo zhodnoceno, zda neprodloužení povolení k pobytu v souladu se zásadami přiměřenosti. Opakuje, že na území žije 14 let, dlouhodobě zde podniká a má zde centrum svého života, zemi bude muset opustit ve vysokém věku a začít budovat nové zázemí. Právní následky tak považuje za srovnatelné s vyhoštěním. Nesouhlasí s tím, že dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti pobytu má nižší následky, než vyhoštění, neboť žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu posuzoval neudělení trvalého pobytu, nikoliv neprodloužení pobytového oprávnění. Neudělení trvalého pobytu nepředstavuje nutnost opustit území, což ovšem v případě žalobce nastupuje.

[4] Žalobce dále namítá, že se jedná o nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Opakuje, že na území dlouhodobě žije, podniká a plánuje sem přemístit svou rodinu. Skutečnost, že navštěvuje rodnou zemi, nemůže automaticky předpokládat za neexistenci zázemí v České republice. Dobu, kdy se zdržoval v zemi původu, tedy 457 dní, vysvětluje obdobím koronaviru, kdy cestování bylo ztíženo. Za nepřipadný považuje závěr o tom, že si může žalobce znovu požádat o pobytové oprávnění, neboť pokud byly shledány důvody jednání v rozporu s veřejným pořádkem, pravděpodobnost, že mu bude znovu udělen pobyt na území, je mizivá.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění správních aktů a proběhlé správní řízení. Žalobce setrvale zlehčuje své chování, tedy opakované ohrožování veřejného zdraví jízdou motorovým vozidlem pod vlivem návykové látky a bez řidičského oprávnění, v jednom případě způsobil dopravní nehodu, v dalším případě pak řídil s hladinou alkoholu v krvi v rozmezí 1,20 – 1,34 g/kg.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, jehož doba platnosti byla prodloužena od 8. 7. 2018 – 7. 7. 2020. Žalobce se opakovaně dopouští dopravních přestupků na území České republiky, ve třech případech (2014, 2016 a 2018) řídil motorové vozidlo po požití alkoholického nápoje, nebo v takové době po požití, že byl pod vlivem alkoholu, přičemž v jednom případě způsobil dopravní nehodu a v dalším byl dokonce stíhán pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, kdy mu byla stanovena zkušební doba na 18 měsíců, prodloužená o dalších 12 měsíců. V roce 2018 spáchal další dopravní přestupek, a v roce 2020 řídil vozidlo, i když nebyl držitelem platného řidičského oprávnění a projel na červenou. Opakovaně mu byl uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, který byl v platnosti i ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Těchto 5 porušení právních předpisů považuje žalovaný za aktuální, žalobce na území pobývá 14 let, přičemž souhlasí s prvostupňovým úřadem o časové blízkosti závadového chování. Dále žalovaný poukázal na to, že v roce 2016 byl žalobce dokonce stíhán pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. I když bylo toto řízení podmíněně zastaveno, a žalobce se ve zkušební době osvědčil, došlo k jejímu prodloužení o dalších 12 měsíců z důvodu porušení podmínek zkušební doby, a ta skončila až po 30 měsících ke dni 2. 4. 2020. Již po 3 měsících však spáchal další přestupek. V posledních letech se tak nacházel 30 měsíců ve zkušební době a dále mu byl na 22 měsíců vydán zákaz činnosti řízení motorových vozidel, tento trest mu uplynul teprve ke dni 2. 11. 2021. Z chování žalobce lze usuzovat, že tresty uložené za předchozí chování, nevedly u něj k nápravě. Je poukázáno na delší časové období, je v něm shledávána společenská nebezpečnost.

[7] K námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí je v odůvodnění uvedeno, že rodinní příslušníci žalobce pobývají v zemi původu, podle spisu žalobce nezanedbatelnou dobu pobývá ve své zemi původu, kdy zde pobýval ještě před koronavirovými omezeními (téměř celý rok 2019), přičemž mu nic nebrání vykonávat své podnikatelské aktivity i v zemi původu. Žalobci není zakazován pobyt na území, proto následky rozhodnutí se nemohou srovnávat se správním vyhoštěním.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] V posuzované věci soud souhlasí s rozhodovacím důvodem žalovaného, který je v odůvodnění řádně a konkrétně ve vztahu k žalobci vymezen, proto na

odůvodnění napadeného rozhodnutí soud v případě celkového posouzení podané žádosti odkazuje. Podle názoru soudu žalobcem v žalobě zmíněná judikatura (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 As 78/2006, ze dne 30. 10. 2009, čj. 2 As 40/2009-63, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151) byla respektována, neboť v odůvodnění je přiléhavě vysvětleno, proč je u žalobce shledáváno závažné porušení veřejného pořádku. Toto odůvodnění není provedeno mechanicky, pouze s ohledem na spáchání deliktů, ale konkrétním posouzením časové souvislosti a možnosti nápravy pachatele, vždy s ohledem na konkrétní rozbor jednání, za nějž byl žalobce pravomocně odsouzen. Soud s tímto komplexním hodnocením souhlasí, neboť intenzita jednání, opakování v podstatě téhož deliktního jednání, jeho výrazná společenská škodlivost (opakovaná jízda motorovým vozidlem pod vlivem alkoholu, v jednom případě pod výrazným vlivem alkoholu, zakládajícím již trestní odpovědnost, způsobení dopravní nehody, jízda bez řidičského oprávnění), svědčí o tom, že u žalobce nedocházelo k žádné větší reflexi jeho deliktního jednání a že uložené tresty na něj neměly výraznější dopad. Toto protiprávní jednání rozhodně soud nepovažuje za bagatelní, jak uvádí žalobce v žalobě.

[10] Žalobce v podané žalobě tyto skutečnosti nezpochybňuje, ale v podstatě uvádí své hodnocení takto zjištěného stavu. Soud uvádí, že se jedná o jeho hodnocení, proti němuž stojí konkrétní odůvodnění v napadeném správním rozhodnutí, s nímž se soud ztotožňuje. Konkrétněji tedy skutečnost, že mezi jízdami pod vlivem alkoholu, uplynula doba dvou let, a že trestní stíhání bylo ukončeno rozhodnutím o tom, že se žalobce ve zkušební době osvědčil, soud nepovažuje s ohledem na další skutečnosti za natolik bagatelní, aby nenaplnilo zákonný pojem závažné narušení veřejného pořádku. Recidiva vysoce společensky škodlivého jednání, nedostatek reflexe na straně žalobce, kdy ten páchá opakovaně obdobné delikty, trestní řízení, které sice neskončilo odsuzujícím rozsudkem, ale podmíněným zastavením s prodlouženou zkušební dobou, a až poté výrokem o osvědčení žalobce, kdy ovšem ten ve velmi krátké době opět páchá obdobný delikt (jízda pod vlivem alkoholu), jsou dostatečné okolnosti, které konkrétně zdůvodňují naplnění zákonného důvodu pro rozhodnutí, a nejsou tak automatickým následkem právních účinků těchto rozhodnutí, jak žalobce v žalobě namítá. Pokud žalobce namítá, že odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné v otázce své nápravy, pak nic takového podle názoru soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne. V této části odůvodnění žalovaný jako další z mozaiky důvodů pro rozhodnutí hodnotí možnost nápravy u žalobce, což zcela jednoznačně plyne z předchozí části odůvodnění, kdy jsou konkrétně protiprávní jednání žalobce rozebrána, a na ně navazuje. Žádnou nedostatečnost odůvodnění tak soud v tomto postupu neshledává. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný své rozhodnutí pouze opřel o své domněnky, jak namítá velmi obecně v žalobě, ale o konkrétní rozbor jednání žalobce před podáním žádosti. Celkově tato část žaloby je koncipována jako nesouhlas s hodnocením zjištěných skutečností, což je celkem pochopitelné, nicméně podle názoru soudu pouze vytrhává jednotlivosti, a interpretuje jinak zjištěné skutečnosti.

[11] Další žalobní bod konkrétněji namítá, že ač bylo žalobci vydáno dne 22. 8. 2018 povolení k dlouhodobému pobytu, tak později, v tomto správním řízení, mu jsou k tíži přikládány zejména ty skutečnosti, které předcházely tomuto udělení pobytu. Podle názoru soudu je takový postup možný, pokud jsou v odůvodnění uvedeny důvody, proč

bylo rozhodnuto. Tímto postupem podle názoru soudu není nijak narušena právní jistota a předvídatelnost práva. V tomto konkrétním případě je nutné uvést, že část skutečností, které byly ve vztahu k žalobci v tomto správním řízení hodnoceny, nastaly až po vydání shora uvedeného pobytového oprávnění (soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí – např. jízda bez řidičského oprávnění a projetí na červenou, opakovaně ukládaný trest zákazu činnosti, osvědčení se žalobce v trestním řízení). Pokud tyto skutečnosti byly hodnoceny ve vztahu k předchozímu jednání žalobce, dokreslují celkovou situaci. Takový postup soud nehodnotí jako formální či nemožný, neboť je dostatečně odůvodněno, z jakých důvodů byla situace žalobce posuzována. Pokud žalobce uvádí, že jediným důvodem je další přestupek, který hodnotí jako bagatelní (jízda bez řidičského oprávnění a projetí na červenou), pak soud nejprve uvádí, že se nejedná o jedinou skutečnost (soud na další skutečnosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a příkladně uvedení dalších důvodů v tomto odůvodnění rozsudku), přičemž ji soud rozhodně nemá za nepodstatnou. Soud souhlasí s žalovaným, že se jedná o jeden ze skutků, v nichž je obecněji možné posuzovat jednání žalobce a jeho vztah k dodržování právních předpisů, resp. k jejich opakovanému porušování.

[12] Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že právní účinky napadeného rozhodnutí nemohou být srovnávány se správním vyhoštěním a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 71/2010-112, když tento rozsudek řešil jiné pobytové oprávnění – povolení k trvalému pobytu. To je sice pravda, nicméně obecnější závěry z odůvodnění tohoto rozsudku využít lze, a to sice v tom smyslu, že vydané rozhodnutí neznamena nemožnost podat žádost o pobytové oprávnění. Nic takového v tomto správním řízení hodnoceno nebylo, žalobce může podat žádost o jiné pobytové oprávnění, v čemž je rozdíl oproti správnímu vyhoštění. Skutečnost, že žalobce zpochybňuje rozhodnutí o takové žádosti u jím vybraného typu pobytového oprávnění, neznamena, že nemůže podat žádost jinou, ani nemůže naznačovat případné správní rozhodnutí. Nutnost opuštění území při žádosti o pobytové oprávnění pak podle názoru soudu neznamena, že by tento názor nemohl být argumentačně použit. Nikde v odůvodnění nebylo hodnoceno, kde má žalobce o pobytové oprávnění požádat. To však nic nebrání v závěru, že žádná právní překážka, která by sama o sobě bránila podat žádost o pobytové oprávnění, v tomto správním řízení neexistuje, což je rozdíl oproti rozhodnutí o správním vyhoštění. V tomto směru je odůvodnění koncipováno, a s tímto závěrem soud souhlasí.

[13] V posledním žalobním bodě žalobce napadá závěr o možném nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V žalobě podle názoru soudu žalobce neuvedl, proč by závěr žalovaného o tomto posouzení byl neúplný či nesprávný. Pokud žalobce namítal, že na území České republiky nepobýval z důvodu koronavirové situace, v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce v zemi původu pobýval po téměř celý rok 2019, tedy před touto situací. S tímto závěrem žalobce v žalobě nijak nepolemizuje, proto jej soud pouze uvádí. Pokud žalobce na zdejším území po delší dobu nepobýval, má své vazby na zemi původu, kde má rodinné příslušníky, pak výkon napadeného rozhodnutí, jímž je pobytový režim spojený s podnikáním, nijak do jeho práv výrazně nemůže zasahovat, neboť, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tento účel pobytu může žalobce vykonávat i ze země původu. Podle názoru soudu tak případná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí byla jak v rámci zákona o pobytu, tak v rámci

článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, posouzena dostatečně, a konkrétně zdůvodněna ve vztahu k žalobci. Ani tento žalobní bod tak soud nepovažuje za důvodný.

[14] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[15] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[17] Pro úplnost soud uvádí, že nabytím právní moci tohoto rozsudku pobývá právních účinků usnesení, jímž byl přiznán žalobě odkladný účinek.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. prosince 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu